

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τοῦ Ἑπισημοῦ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρῃ ἑαυτὸν ἀκροατικὴν καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικὸς		Ἐξωτερικὸς		Ἐσωτερικ. Λεπ. 40 Ἐξωτερ. Λεπ. 48	
Ἐτησίᾳ	δρ. 16.—	Ἐτησίᾳ	δρ. 40.—	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης Λεπ. 40	
Ἐξήμηνος	» 8,50	Ἐξήμηνος	» 10,50	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Τρίμηνος	» 4,50	Τρίμηνος	» 5,50	Ὅδος Ἐπεικίου δρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικόν	
ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ: Ἐτησίᾳ, δολάρια 4		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		Ἔτος 48ον.— Ἀριθ. 9	
Περίοδος Β'.— Τόμος 28ος		Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰανουαρίου 1921			

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ
[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΥΣΙΑΣ]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)
Τὸ σκόρπισμα ὄμως, ἡ ἀραιή παράταξις ἐπιτρέπει στοὺς στρατιώτας νὰ προφυλάγῃται πίσω ἀπὸ κάθε πρόσκομμα τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ μεταχειρίζονται καλὰ τὰ τουφέκια τους. Μία σφαῖρα περῶν εὐκολὰ μὲς ἀπὸ δυὸ στοίχους κ' ἐν βρῆ τὸν ἕνα, δὲ θά σκοτώσῃ παρα ἑνα-δυὸ στρατιώτες τὸ καλῶ.

Ἔτσι τὸ τάγμα τοῦ Ντουελά καὶ κατόπιν τὸ τάγμα τοῦ Λιντέϊν ἀναπτύχθησαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ ὁδοῦ, ἀφίνοντας τὴ μέση ἐλευθερὴ γιά τὰ κανόνια. Ἐπειτα, ξεκινῶντας ἀποφασιστικά, ἔβαλαν στὸ τουφέκι τοὺς στρατιώτες τοῦ πρίγκηπος Μελίνια.

Ἔτσι λεγόνταν ὁ Αὐστριακὸς στρατηγός, ποὺ διόικουσε τὸ ἐχθρικό στρατεύμα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ὁ Γιάννης βρισκόταν πίσω μὲ τοὺς ἄλλους τυμπανιστῆς. Λίγο πρὸ πέρα, μπροστὰ στὸ ἐπικουρικὸν τάγμα, ὁ συνταγματάρχης Βερναρδέ, ἡρωμώτατος, ἐχάιδευε τὴ χαιτὴ τοῦ μεγαλόσωμου ἀλόγου του ποὺ τὸ ἐκνεύριζαν οἱ τουφεκιστῆς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὰ τουφέκια μὲ τὴν ταχυκρόνητρον δὲν ἔβλιναν σὲ τρεῖς χιλιάδες μέτρα ὅπως τὰ σημερινά. Ὄταν μπορούσαν νὰ ρίξουν στὸν ἐχθρὸ ἀπὸ διακρίσια μέτρα, ἦταν καὶ πολὺ. Ἐκῶν ὄμως κρῶτο φασερὸ καὶ ἔδωξαν ἕνα σωρὸ καπνοῦς, ποὺ γρήγορα σκέπαζαν τὴ θέα τῆς μάχης.

Ἔτσι ὁ Γιάννης Καρδιανά, γλιτωμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησίν του καὶ μὲ δυνατοὺς παλμούς στὴν καρδίαν, δὲν μπόρεσε νὰ παρακολουθῆσῃ πρὸς τὴ μάχην. Οἱ στρατιώτες τυμπουρωμένοι πλ-

σω ἀπὸ τὰ δένδρα, ὡς πενήντα μέτρα πρὸ μπροστὰ ἀπ' αὐτὸν, σηματοδοτοῦντας καλὰ, πυροβολοῦσαν τὸν ἐχθρὸν, ποὺ ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς δὲν πρόφθασε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, νὰ τὸν διακρίνῃ.

Σὲ λίγο ὁ καπνὸς ἐγένετο τὸ δάσος καὶ ὁ Γιάννης τευτώνοντας τὸ λαίμω καὶ σφίγγοντας νευρικά τὰ ἔβένινα τυμπουρωλῶξυλα, ἐνόμιζε πῶς ὄνειρευόταν.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σταχτεροὺς πέπλους τοῦ καπνοῦ, ποὺ ὁ ἀγέρας τοὺς σήκωνε σὰ

μακρὺς εἰσάρπες ἀπὸ γάλα, ὁ Γιάννης ξεχώριζε νὰ κουνιῶνται τὶς σταχτερές σκουλέττες τῶν στρατιωτῶν. Ἐβλεπε τὶς κόκκινες ἀστράκτες τῶν πυροβολισμῶν καὶ ὁ τρομερὸς τοῦς κρότος τὸν ξεκούσφαινε. Ἡ μάχη τὸν τύλιγε σὰ μὲ μιά ἰδιαίτη ἀτμόσφαιρα.

Τὰ ἔβλεπε, τὰ καταλάβαινε ὅλα καθαρὰ καὶ ὄμως δὲν συλλογιζόταν πιά τοὺς συντρόφους του τοὺς τυμπανιστῆς. Στὴ νευρική του υπερδιεγερσὴν, τοὺς ξεγνοῦσε.

Ἄξαρνα, ἕνας βόμβος πέρασε μὲς ἀπ' τὰ κλαδιά, σὰ χασίλιε τὸν ἄερα ἕνα σφιγνὸς ἀπὸ μέλισσας γιγαντιαίας. Κι' ὁ Ραγκλὺς, ὁ τυμπανιστὴς ποὺ βρισκόταν δεξιὰ τοῦ, σφιστάθη μὲ μιά πνιγμένη κραυγὴ.

Δὲν ἦταν μέλισσες, ἦταν σφαῖρες!

Ἠέροντας, ὁ Ραγκλὺς σκούνησε τὸ Γιάννη καὶ ὑστερὰ ἐκπλώθηκε ἀνάσκαλα μὲ τρυπημένον τὸ λαίμω. Μία στιγμὴ ἐσκήρτησε καὶ δὲν κουνήθηκε πιά. ☹

— Σκοτώθηκε! εἶπε ὁ Μπέλ Ρὸζ μὲ τὴ βαθεῖαν τοῦ φωνῆ. Πουκνωθῆτε, πουκνωθῆτε!

Οἱ τυμπανιστῆς, ποὺ εἶχαν ρίξει μιά θλιθερὴ ματιὰ στὸ σκοτωμένον σύντροφόν του, ἐκνασῆκωσαν τὰ κεφάλια καὶ στάθηκαν ἴστα.

Ὁ Γιάννης ὄμως, κυριευμένος ἀπὸ ἀπερίγραπτη συγκίνησιν, μπροστὰ στὸν ἄγριον καὶ γοργὸ θάνατον, τὸ θάνατον ποὺ τὸν ἔβλεπε πρώτη φορὰ, στικτόταν ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια γουρωμένα, γλωκμῶν σὸν τὸ πτώμα τοῦ φτωχοῦ τυμπανιστῆ.

— Ἐ, χαζὲ! τὸν ἐμάλωσε ὁ Μπέλ Ρὸζ. Στὴ θέση σου γρήγορα!

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ καὶ γρήγορα

«Στρατηγέ, βγήκα γιατί ἐκουσὰ τουφεκιστῆς...» (Σλ., 57, στ: α')

Ξαναπάρει τη θέση του στο άριστερό. Την ίδια στιγμή, μέσα από τον καπνό της μάχης, τον φάνηκε σα να είδε τ' αμάξι της Κατερίνας, εκεί πίσω, σε απόσταση διακοσίων μέτρων.

Και φοβήθηκε γι' αυτή και για τη Λίζα. — Φτάνει να μη τις βρή καμμία σφαίρα! συλλογιόταχκε.

Έτσι προχωρώντας, — γιατί οι Γάλλοι προχωρούσαν τώρα, σίγα μα σταθερά, — ο μικρός τυμπανιστής γύριζε κάθε τόσο πίσω του, γιά να βλέπει τ' αμάξι εκείνο, που είχε μείνει δυό από τα πιο αγαπημένα του πρόσωπα.

Το έπρωτάτουαν μερικές μεγάλες βαλκανιές, που ο Καραμπής, χωρίς να τον μέλλη για τίποτα, έτρωγε τα χαμηλά τους κλαδιά.

Στο ζιγίωμα της κουκούλας, επρόβαλλε ή καντινέρα ακίνητη, ήρεμη και σοβαρή. Μά ο Γιάννης δεν έβλεπε και τη Λίζα. Θάταν, χωρίς άλλο, κρυμμένη στ' αμάξι.

Ύστερ' από λίγες στιγμές, καθώς προχώρησαν ακόμα, ο Γιάννης έχασε από τα μάτια του τις βαλκανιές και τ' αμάξι. Ένα καινούριο σμήνος από σφαίρες πέρασε τότε.

Το παιδί που την πρώτη φορά δεν είχε παραγρή καθόλου, γιατί δεν είχε καταλάβει το θάνατο που περνούσε σφυρίζοντας παρά μόνο από το πέσιμό του Ρεγγλώς, τώρα ήξερε καλά τι ήταν ο βόμβος εκείνος.

Άσυνείδητα έσκυψε το κεφάλι κι έχωσε το λαιμό στους ώμους του.

Μά ο Μπέλ Ρόζ τον είδε:

— Τι εί'ν' αυτά, Γιάννη; του φώναξε. Έτσι χαίρετον τις σφαίρες τώρα;.. Α, αυτά δεν επιτρέπονται στο Έννατο! Να μην κοιτάς τις σφαίρες, άκου;.. Αφινές τες να περνούν, γιατί δεν είναι κανέναν τρόπος να τις διακρίνης. Έπειτα, μήπως προειδοποιούν οι κατεργάρες;.. Ξέρεις όμως πως άμα τις άκους να σφυρίζουν, δεν υπάρχει πιά φόβος να σ' αγγίξουν. Κατάλαβες τώρα; Έλα, ψηλά το κεφάλι, που να πάρη ή όργη!

— Κατάλαβα, πολίτα Μπέλ Ρόζ. — Δόξα σοι ο Θεός!

Με την πατρική αυγή νοουσία, ο Γιάννης Καρδινιακ, όσο παιδί κι' αν ήταν, καθόριωσε να δαμάση τον έρωτο φάρο των σφαιρών. Κι' αντί να τις «χαίρεται» δηλαδή να σκύβη μπροστά τους το κεφάλι, το σήκωνε μόλις άκουγε το σφύριγμα τους.

Η μάχη υιάτσο δυνάμωσε. Αφού πέρασαν το δάσος, ένα μεγάλο λειβάδι ανοίχθηκε μπροστά στους άκροβολιστές. Το Έννατο ύποστηριζόταν κι' από άλλα συντάγματα. Από τα ύψώματα του Κρουά-ώ-Μπουά οι Αυστριακοί πυροβολούσαν άδιάκοπα.

Πολλοί Γάλλοι έπεσαν. Σκοτώθηκε άκάρβα ένας τυμπανιστής, πληγώθηκε ένας άλλος. Όσο προχωρούσε, ή γραμμή των μαχητών άφινε πίσω τους νεκρούς.

Ο στρατηγός Σαζό έφθασε κι' έσταμά-

τησε το κλόγό του κοντά στο κέντρο του Έννατου.

Έκει έδωσε διαταγές στους ύπαξιπστές του, που έφυγαν άμέσως και γάθημα στον καπνό.

Ο Γιάννης, είδε τότε τα έπικουρικά να φθάνουν με βήμα γοργό.

Ο συνταγματάρχης Βαρναρδέ τράβηξε το σπαθί του.

— Έφοδος! φώναξε στους τυμπανιστές.

— Προσοχή! είπε ο Μπέλ-Ρόζ, που ήρμιος πάντα έπαιως σε παράταξη, σήκωσε το ψηλό του μπαστούνι.

Τα ταμπούρα άρχισαν να κτυπούν κι' ο Γιάννης ξεκίνησε με τους συντρόφους του τρέχοντας.

Τον έπιασε ο ένθουσιασμός κι' άρχισε να φωνάζη: «Έμπρός! έμπρός!» με όξεια φωνή, που άκούγθταν μ' όλο το θόρυβο. Οι στρατιώτες τραγουδούσαν θούρια. Μία ανθρώπινη θάλασσα ώρμιση, με τη λόγχη, έναντιον των Αυστριακών.

Ο Γιάννης έτρεχε μαζί με τους στρατιώτες, έξακολουθώντας να φωνάζη και να κτυπά το ταμπούρο του.

Είχε την έντύπωση ενός τρελού, άγριου, έξωφρενικού σурτου που χορεύταν γύρω του μέσα σ' ένα σύμφυρμα από στολές, από τρομακτικούς κρότους, κι' από λάμψεις κανκινισμένων λογγών.

Έπειτα, τίποτε. Ένας βόμβος μόνον που τον αϊθανόταν μέσα στο κεφάλι του.

Η μάχη είχε τελειώσει. Οι Γάλλοι κατάφεραν να ξετοπίσουν από το Κρουά τους Αυστριακούς, που πολλοί ήταν επλωμένοι χάμω. Τα προστάγματα άντηγούσαν οι αξιωματικοί έμάζωσαν τους άντρες τους.

Ο Γιάννης, βλέποντας τον συνταγματάρχη Βαρναρδέ να συναθροίξη το Έννατο γύρω στη σημαία, από πολλές σφαίρες τυπήμενη, συνήλαθε κι' έτρεχε κοντά του. — Α, εδώ είσαι; τον ρώτησε ο προστάτης του. Δεν έπαθες τίποτα;

— Όχι.

— Είμαι ευχαριστημένος από σένα, μικράβο!

Και σε συγκίνηση, ο συνταγματάρχης τον έφίλησε.

— Μ' αν δεν πληγώθηκες, έξακολούθησε, έχασες όμως το λούφου σου.

Για να ίδη, ο μικρός έδγαλε το κεφάλι του.

— Μπα, αλήθεια! έκαμει.

Άλλά ο συνταγματάρχης του το πήρε και το κοίταξε προσεκτικά.

— Α, Γιαννάκη! φώναξε, φτηνά τη γλώττωσες!

— Τι; άπόρησε ο μικρός.

— Ορίστε!.. μία σφαίρα μέσα στην κονκάρδα σου! μέσα στη μέση!

— Έμεινε σφηνωμένη. Αν ήταν δυό δάχτυλα παρακάτω, τελείωνες, καιμένο παιδί!

Άλλά ο Γιάννης άκουγε καταχέλικι-νος από ευχαρίστηση.

Τον είχε βρή μια σφαίρα!.. Και στο κεφάλι, μπροστά! για φαντασθήτε!

Ο μικρός έτοιμαζόταν να πάρη τη σφαίρα.

— Μή, μή! του είπε ζωηρά ο συνταγματάρχης. Πρέπει να την αφήσεις εκεί. Σου πηγαίνει πολύ καλά. Είναι πολύ όμορφη άγκράφα για την κονκάρδα σου. Είναι το στρατιωτικό σου άποδεικτικό, το άποδεικτικό πως έγινες άντρας.

Έτσι ο Γιάννης Καρδινιακ έλαβε το βάπτισμα του πυρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Β α λ μ θ.

Όταν τελείωσε ή μάχη κι' οι τελευταίοι φυγάδες του στρατεύματος του Κλαρφαί διασκορπίσθηκαν στο βάθος του δάσους, ο στρατηγός Σαζό άσχαλήθηκε να διοργάνωση τη θέση, που τόσο εύκολα κατέλαβαν, και να τοποθετήση φρουρούς, για να φυλάνη την έξοδο του γυμνού μέρους του δάσους, που στη μέση του ύψωνόταν το χωριουδάκι του Κρουά-ώ-Μπουά.

Διέταξε να ζητήσουν άμέσως από το Βουζιέρ κανόνια των όκτώ και των δώδεκα, που είχαν φθάσει χθες από το Σεντάν, για να τα βάλη να χτυπήσουν τις κορυφές που περιστοιχίζαν τα στενά. Έστειλε πίσω το 4ο τάγμα των έθελοντών, που έπιφορτισμένο από το Δυμουριέ να ύπερασπίση το Ντελακρούά, είχε ύποχωρησει: μπροστά σε ένατο αυστριακούς κυνηγούς.

Έπειτα φρόντισε να βρεθούν οι πληγωμένοι χωρίς διάκριση εθνότητος, διέταξε τους χειρουργούς να εγκαταστήσουν ένα φορητό νοσοκομείο στο μεγαλύτερο κτήμα του Κρουά-ώ-Μπουά κι' έστειλε, χωρίς νάργοπορήση, στο Γκραν-Πρε το δελτίο της Νίκης.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά το Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

Τ' ΟΝΕΙΡΟ

Σε μία άλυσίδα άπάνω, που τα χόρνια έχουν σκουριάσει κι' ή ανάμαση άγρια, σκόν άχρότων όρθη, που διε όράνη, και άνόστροφα των έδειχεν ένα άτρομο λιμάνι, κάθισε ο γλόςος, τα γοργά φτερά να βαποσάση.

Τα κύματα, τίκιους και σιγήν άόρμα φορτωμένα, τρέμουλαστή την άλαφρά έσοήκωσαν θωριά του, — σάν όνειρο άσπρο που έπαιζε το σκότος του θανάτου, σάν όνειρο που κλαίει, και κλαίει με τα φτερά σπασμένα...

Μά έάφρω, άνολύοντας τα δυό χειρονικά φτερά του πιάτσε άπάνω άπ' το νερόδ μαριτωκό μου βήμα, κι' άφρω, μία τον άνεμο χινώδοντας, μία το κύμα, κι' ήταν σάν τ' όνειρο, σάν πάει 'στό σφάγια, 'στη φωλιά του.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΒΑΛΕΠΟΥ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΚΟΛΛΥΒΑ

(Η α α μ θ ο)

Μία φορά κι' έναν καιρό, ένας τσοπάνης είχε πρόβατα πολλά. Μά πηγαίνε μια άλεπού 'στη μάγδα και του τ' ά τρωγε. Τότε αυτός έδγαλε μια τσάκα και την έτσάκωσε. Αφού την έτσάκωσε, ήθελε να την σκοτώση. Η άλεπού όμως του είπε:

— Έσύ τώρα, αφέντη, θά με ξεκάμης, το βλέπω. Αμ αν μ' αφήνης να ζήσω, θά σου πατρια τη βασιλοπούλα για γυναίκα και θά σου δώνα και το βασίλειο άκώμα. Κι' εγώ τίποτ' άλλο δεν ήθελα για το καλό που θά σου κάνω, παρά όταν πεθάνω να μου κάμης χρυσά κολλυβά.

— Μωρή άλεπού, καλά είσαι ή παραμιλάς; της λέει ο Τσοπάνης.

— Έγώ ούτε παραμιλώ, ούτε να γλυτώσω τη ζωή μου θέλω, παρ' αυτό που σου λέω μόνο. Κι' αν σε γελάσω, τί τάχατς θά χάσης; μιάν άλεπού! Σκέψου όμως αν κρατήσω το λόγο μου και γένης βασιλιάς!..

Τότε έθανάτσει ο τσοπάνης:

— Σαν εί'ν' έτσι και την πετύχης σου τη δουλειά, εγώ έχ' μόνο χρυσά κολλυβά να σου κάμω, παρά και μαργαριταρένια.

— Καλά είπε ή άλεπού. Απ' εδώ και πέρα να μ' άκους 'ς έτι σου λέω. Έτσι τα συμφωνήσανε.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ή καλή σου άλεπού μία και δυό πάει 'ς το βασίλειο καλάτι.

— Πως από 'δώ, κυρά Άλεπού; της λέει ο βασιλιάς.

— Ήρτα για να ζητήσω το κοιλό σας που μου χρειάζεται.

Της έδωσαν το κοιλό. Το παίρνει, πάει, 'στον τσοπάνη και του λέει:

« Αν έχης κανένα φλουρί, καλά εί' δε μη να πουλήσης δυό πρόβατα, να πάρης ένα φλουρί να μου το δώσης.

Πούλησε ο τσοπάνης δυό πρόβατα και της έδωσε το φλουρί. Τότες εκείνη το βάνει κάτω-κάτω, 'στον πάτο του κοιλού, και το στερεώνει καλά 'στην άκρη, για να μην πέφτη. Ύστερα παίρνει το κοιλό και ξαναπηγαίνει 'στ'ό βασιλιά και του λέει:

— Ορίστε, πολυχρονιμένα, το κοιλό σου. Έκαμα τη δουλειά μου.

Κοιτάζει ο βασιλιάς το κοιλό και βλέπει το φλουρί που γυάλιζε.

— Έ, κυρά Άλεπού, τη ρώτησε τότες, που βρέθηκε το φλουρί μέσα 'στο κοιλό.

— Έίχα κι' εγώ ή καιμένη κάμποσα φλουριά και σου γύρεψα το κοιλό να τα μετρήσω. Ός φαίνεται, έκδλησε κανένα 'στον πάτο. Έ, τώρα άς το πάρη ο δούλος σου να το πιη 'στην ύγεία μου!

— Μωρέ, πολύ πλούσια θά 'ναι αυτή

ή Άλεπού που μετράει τα φλουριά με το κοιλό! » Σκέφθηκε ο βασιλιάς.

Την άλλη μέρα πάει ή άλεπού 'στο παλάτι και λέει του βασιλιά:

— Έσύ, αφέντη μου, παιδί δεν έχεις; έχεις μόνον μια κόρη μονακριβή. Έγώ πάλι έχω ένα γιο μονακριβόν, έναν παλληκαρο ός εκεί πάνω. Δε γινόμεστε, λέω γώ, συμπετέροι.

— Μπα, έχεις και γιο, κυρά Άλεπού;

— Γιο λέει; Παλληκαρο σωστό!

Ο βασιλιάς γέλασε και της είπε:

— Καλά, κυρά Άλεπού. Την κυριακή φέρ' τον λιγάκι κι' από δω το γιο σου να τον γνωρίσουμε.

Έφυγε ή Άλεπού, από το παλάτι, χάρης γεμάτη κείνη τη φορά. Κι' άμέσως πάει 'στο ράφτη και παραγγέλλει μια φορεσιά άρχοντικιά, ύστερα 'στον παπουτση και παραγγέλλει ένα ζευγάρι παπούτσια ύστερα 'στον καπελλά για καπέλλο και πάει λέοντας. Ύστερα γιάνει τον τσοπάνη και πουλει κάμποσα πρόβατα και με τα λεπτά που της έδωσε, πληρώνει τις παραγγελίες και τις παίρνει.

Την Κυριακή, έδγαλε τον τσοπάνη να λουστή, να ξουριστή και να φορέση τα καινούρια του ρούχα. Κι' αφού συγκρίστηκε ο νιος κι' έγινε σάν άγγελος, τον παίρνει και πάει 'στον βασιλιά.

Μόλις έφθασαν 'στο παλάτι, ή Άλεπού παρουσίασε στο βασιλιά τον τσοπάνη. Ο βασιλιάς τους είπε να καθήσουν να πάρουν καφέ. Έκάθισαν. Ο τσοπάνης έκάθισε σε μια καρέκλα και δεν έγύριζε μάτι να δη άπάνω ή κάτω ή πλάγια. Γιατί έτσι τον είχε συμβουλεύσει ή Άλεπού. Ο βασιλιάς τον έκοίταζε καλά-καλά κι' έλεγε μέσα του:

« Φαίνεται πως πολλά θά είδαν τα μάτια του αυτού του παλληκαριού, αφού δεν το κάνει καμμία έντύπωση το καλάτι μου. Χωρίς άλλο είναι πιο πλούσιος από μέν.

Έκει που ο βασιλιάς συλλογιζόταν αυτά, ή άλεπού του είπε:

— Την Κυριακή, αφέντη βασιλιά, θά κάμουμε τραπέζι 'στον μαλαματένιο μας τον πύργο. Κι' αν μάς καταδέχεσαι, πάρε την κόρη σου κι' έλα.

Άκούγοντας ο βασιλιάς μαλαματένιο πύργο σάστισε κι' είπε μέσα του: «Για άς πάω να ιδώ τον πύργο τους, το μαλαματένιο! » και τους λέει:

— Θα έρθω με την κόρη μου.

Όταν έφυγαν από το παλάτι, ο τσοπάνης ρωτάει την άλεπού:

— Και που θενά τον βρούμε μετς, μαλαματένιο πύργο;

— Μη σε μέλει εσένα κι' είναι δική μου δουλειά, του λέει εκείνη.

Την άλλη μέρα, ή πονηρά άλεπού πάει έξη ώρες μακριά, που ήτανε ένας πύργος μαλαματένιος και τον είχαν δράκοι. Τους

βρήκε 'σα-ΐσα άπάνω 'στο φαί και τους είπε: — Άκούσ' κάθεστε; Γρήγορα πάρετε τα μέτρα σας κι' έρχεται αύριο την αυγή ο βασιλιάς μ' όλο του τ' άσκέρι καταπάνου σας και δε θ' αφήση ρουθούνι!

— Βρέ, μιλα καλά, κυρ Άλεπού!

— Εκείνο που σάς λέω. Μόνο αν άγαπάτε τη ζωή σας, το πρωί μόλις άκούσετε κουδούνια, να πάτε να κρυφτήτε μέσα 'στο ξεροπήγαδο, και θά 'ρω γώ να σκεπάζω το πηγάδι με κλαδιά, για να μη σάς νοιώση κανείς!

Οι κουτόδρακοι πίστεψαν τα παραμύθια της άλεπούς και της είπαν χίλια δυό ευχαριστώ. Φεύγει ύστερα ή καλή σου από κει βρίσκει τον τσοπάνη και του λέει, να ξεσηκώση την αυγή όλο το μαντήρι με τα κουδούνια και να την ακολουθήση.

Έτσι κι' έγινε. Κι' οι δράκοι, όταν άκουσαν τα κουδούνια, κατατρόμαξαν κι' έτρεξαν όλοι τους και κατέδραξαν 'στο ξεροπήγαδο. Φθάνει κι' ή άλεπού, τους βλέπει όλους μέσα και τους λέει:

— Καλά είστε αυτοί. Σταθήτε να σας σκεπάζω τώρα!

Μ' αντίς νάν τους κρύψη με τα κλαδιά, έδγαλε τον τσοπάνη και φώναξε και τον παραγίο του, κι' οι δυό μαζί τους λιθοβόλησαν τους καθομοιρους τους δράκους και τους σκότωσαν.

Ύστερα άπ' αυτό, πήγαν μέσα 'στον πύργο και χόρτασε το μάτι τους μαλαμα-μα κι' ασημί. Το Σάββατο έσφαξαν πρόβατα, μαγειρέψαν, έτόμασαν όλα, και την Κυριακή πιά το πρωί πήγε ή Άλεπού 'στο παλάτι κι' έφερε το βασιλιά και τη βασιλοπούλα.

Ο βασιλιάς, όταν είδε το μαλαματένιο πύργο με τέτοιον πλούτο που είχε μέσα, θαύμασε κι' ένόμισε πως ο τσοπάνης ήταν κανένα μεγάλο βασιλόπουλο κι' έτσι αποφάσισε να του δώση την κόρη του.

Πήγχαν λοιπόν οι γάμοι κι' οι χάρες κι' ο τσοπάνης πήρε 'στο μαλαματένιο τον πύργο και την γυναίκα του και τον πεθερό του το βασιλιά. Έμεινε κι' ή Άλεπού μαζί τους και κάμποσον καιρό ζούσαν όλοι ευχαριστημένοι κι' αγαπημένοι.

Μία μέρα όμως ή άλεπού σκέφθηκε: «Για άς κάμω την ψόφια, να δω θά μου κάμη αυτός τα χρυσά κολλυβά, που μου έταξε; » Κι' εξαπλώθηκε μακριά-πλατείά μπρος 'στην κόρτα του πύργου, σάν ψόφια.

— Η καιμένη μας ή άλεπού τα τέντωτς! είπε με λύπη ή βασιλοπούλα όταν την είδε.

Ο άντρας της όμως είπε 'στους δούλους του θυμωμένος:

— Έ, αφού ψόφησε, τί την αφήνετε και να μάς βρωμίση; Πάρτε γρήγορα και πετάξτε τη σε κανένα χαντάκι μακριά από δω.

Τότες ξεκατιτάει με μέτς ή άλεπού και του λέει:

— Έ, αφού ψόφησε, τί την αφήνετε και να μάς βρωμίση; Πάρτε γρήγορα και πετάξτε τη σε κανένα χαντάκι μακριά από δω.

Τότες ξεκατιτάει με μέτς ή άλεπού και του λέει:

— Έ, αφού ψόφησε, τί την αφήνετε και να μάς βρωμίση; Πάρτε γρήγορα και πετάξτε τη σε κανένα χαντάκι μακριά από δω.

Τότες ξεκατιτάει με μέτς ή άλεπού και του λέει:

— Έ, αφού ψόφησε, τί την αφήνετε και να μάς βρωμίση; Πάρτε γρήγορα και πετάξτε τη σε κανένα χαντάκι μακριά από δω.

Τότες ξεκατιτάει με μέτς ή άλεπού και του λέει:

— Βρέ παλιοσοπάνη, αυτά είναι τα χρυσά κέλλυθα, που μούταξες για να σε κάμω βασιλιά.

Και καταθυμωμένη, κάθεται και τα λέει όλα στη βασιλοπούλα και στον βασιλιά. Ο βασιλιάς τότε θυμωσε κι' αυτός κι' είπε στο ψευδοβασιλόπουλο:

— Ήσουν ένας παλιοσοπάκος και με γέλασες πώς είσαι βασιλόπουλο. Θα σ' άξιζε και μονάχα γι' αυτό ή φυλακή, μά δεν θνάει που με γέλασες έμέ, παρά έδειξες και τέτοια άχαριστία 'ς αυτή που σε βοήθησε και σέκανε γαμπρό μου. Γι' αυτό την κόρη μου την παίρνω πίσω και σύ, ως αύριο το πρωί, να φύγεις κι' από αυτό τον πύργο κι' από τη χώρα μου, γιατί αλλιώς θα διατάξω να σου πάρουν το κεφάλι.

(Λαϊκό) ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Δεν μπορούσα από τη βροχή να έξυκολουθήω το δρόμο μου κι' έμεινα στην Πεταμιά να περάσω τη νύχτα μου.

Προσεφέρθη να με φιλοξενήση ο κύριος Ηλίας, ή όποιος είχε το μοναδικό μαγαζί του χωριού.

Ο κύριος Ηλίας ήτανε κοντός, χοντρός, μουστακαλής, σιωπηλός και το σπουδαιότερον όχι περίεργος.

Μόλις φτάση ξένος σ' ένα χωριό, θα ύποστη λεπτομερή ανάκρισιν που έγεννήθη και που κατοικεί, τί επάγγελμα κάνει κλ. κλ. Αν μάλιστα φορή παντελόνια και λαιμόδετη, είναι ύποχρεωμένος να ξέρη την αίτιαν του Εύρωπαϊκού πολέμου, τας θεωρίας των Μπολοσεβίκων, τί έφαγε χθές το βράδυ ή βασιληάς και τί επί τέλους θα κάμη ή Δύβ Τζόρτζι.

Ο κύριος Ηλίας όμως δεν ενδιαφέρεται ούτε διά την έσωτερικήν ούτε διά την έσωτερικήν πολιτικήν. Γι' αυτό μετα το δείπνον άρχισαμε και οι δυο τα χασιμουρητά.

— Πού είσαι, Πολυξένη; Φώναζε στή γυναίκα του. Έτοιμάσε να κοιμηθής ή ξένος, γιατί θα είναι κουρασμένος. Σά, Παναγιωτίτσα, φέρε ένα ποτήρι νερό και βάλ' το στο τραπέζι.

Η Παναγιωτίτσα ήταν ψυχολόγη του κύριου Ηλίου ως 12 χρονών.

Δικά του παιδιά δεν είχαν ή κύριος Ηλίας.

Η κυρά Πολυξένη μου έτοιμασεν ένα ζεστό κρεβάτι με πεντακάστρικα στρωσίδια, που μουχομύριζαν όλαν. Αφού δεν άποχτηός παιδιά ή κυρά Πολυξένη, έμειναν τα στρωσίδια καστρικά και άθικτα από τότε που τα πήρε πρώτα, ραντισμένα με ρίγανι για να μή τα φάγη ή σκύρος.

Μάλιστα ξαπλώθηκα, γοργός ή ύπνος έφτασε να μου κλείση τα μάτια, άλλ' εγώ τον έδιωχα. Ήθελα να απολαύσω τα γαργαλισμάτα της μαλακής κουβέρτας στο

λαιμά μου και το ξαπλώμα έπειτα από τον κόπο τής ημέρας. Όσοι έδουλεύον ή έπερπάτησαν όλην την ημέρα γυαρίζουν την ευχαρίστησιν αυτή του ξαπλώματος.

Όταν πλέον άρχισα να ύποχωρώ στον ύπνο και βάρσα ν' ανοιγοκλείω τα μάτια μου, άκούσα σιγανές άμυλές στην πόρτα που χώριζε το δωμάτιο, που κοιμάμουν, από το χειμωνιάτικο.

— Σύρε, μωρή, μή σκιάξεται.

— Άσε με, θεϊτά μου, να την κάμω εδώ μέσα. Ντρέπομαι.

— Μωρή, είν' άμαρτία. Την προσευγή την κάνουμε μπροστά στα εικονίσματα και όχι μπροστά στή γωνιά. Μήν ντρέπασαι, ή ξένος κοιμάται, δεν τον βλέπεις;

Η Παναγιωτίτσα πήρε θάρρος και σιγά-σιγά, πατώντας σα γάτα, έπήγεν άποκάτω από τα εικονίσματα και άρχισε με την ήσθετη παιδική φωνή της: «Πάτερ ήμων, ή έν τοις ουρανοίς...

«Παναγιότα μου, φύλαξε το μπάριμπα μου, τη θεϊτά μου, το μουσαφίρη μας και όλους τους καλούς ανθρώπους.»

«Σ' ευχαριστώ, κοριτσάκι μου, έψυθίρισα, για να μή διακόψω τη γαλήνη του άθιού παιδιού, σ' ευχαριστώ που θυμήθηκες στην προσευχή σου και μένα τον ξένο.»

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Ο μύρμηγκας ή κύριος Λογύρης, πούναι μεγάλος νοικοκύρης, βαρδόνις όλο να μαζεύη. Σήμερα θέλει να γλεντήση και τα λαλούμενα γυρεύει, μά όχι το γλέντι να στοιχίση. Του άρέσει λίγο ή εύθυμία σάν γίνεται με οικονομία.

Λοιπόν τον τζιτζικα προσμένει νάρθη, όπως πάντα, στην ελιά του. Λέγε πως έχει αυτός κρυμμένη μία πίπιζα στο λάφυγγά του και παίξει πάντα στο λιοπύρι, σα βιολιντζής σέ πανηγύρι.

Και νά! στο δέντρο άνεβασμένος ή τζιτζικας λαλει και παίξει, κι' ή μύρμηγκας ευτυχιμένος στρώνει άποκάτω το τραπέζι.

Τό γλέντι εστάθηκε μεγάλο-χορούσι και σιουτά και μπαλό. Τα έντομα παραταγμένα βλέπουν και τάχουνε χαίμενα:

«Έχάλασε, σου λένε, ή πλάση, αφού κι' ή μύρμηγκας κι' αυτός, μέσ στους σφιχτούς ή πιό σφιχτός, εβάλθηκε να διασκεδάση.»

— Όρατα μου παίξεις, τζιτζικά μου! Έγγλένησα με την καρδιά μου. Δεν έκαμες μία νότα ήλάθος.

Και δύναμη έβαλες και πάθος, ως είσαι πάντα ησιτικός. Καλό είναι τώρα να περάσης να φάς, να πιής και να χορτάσης, σάν πεινασμένος μουσικός.

Δυστυχισμένος ως έχεις χάρη, πάρε δυο τρία σιτάρι σιτάρι.

«Κύρ μύρμηγκα, σ' ευχαριστώ στο δέντρο είναι καλά να μείνω και τη δροσούλα του να πινω» βασιλικά με τρέφει αυτό.

«Δεν τρώω σιτάρι, μήτε στάχι. Τα φαγητά στο πανηγύρι κι' ή χωριάτιά του νοικοκύρη βάρος μου στέκουν στο στομάχι, Σέ πανηγύρια δε συγχαίω.

«Με το σκοπό μου διασκεδάσω. Γιατί ξεθεύεις τά λεπτά σου; δεν έπαίξα τής άφεντιάς σου! Είμαι άπ' τον ήλιο μαγεμένος στο πρόσωπο κλαρέκι εδώ, κι' από ψηλά διορισμένος τον ήλιο για να τραγουδώ.»

«Λοιπόν το κάλεσμα σου ως λείψη. Τρώγε, θησαύριζε αιδού κάτου. Καθένας έχει τη δουλειά του» δού στην τούπα, ένα σά θυγή.

[Από τα «Χελιδόνια»]

ΖΑΧ. Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Μόνο κατά τις τρεις άρχισε να κτυπά και να μισοφουσκώνη τα πανιά... Ύστερ από είκοσι άκόμη λεπτά, τα πανιά έφουσκώσαν. Τότε πιά άφησαν τα κουπιά. Κι' ή βάρκα έτρεχε γοργά με το μεγάλο πανί και με το φλόκο.

Έξακολουθούσαν την ίδια διεύθυνση κι' έπερίμεναν με άγωνία να καθάρισή ή άνεμος τον όρίζοντα.

Αυτό βέβαια θα γινόταν από στιγμή σέ στιγμή. Κι' όλοι πιά είχαν καρφωμένα τα μάτια 'ς εκείνο το μέρος. Μία μόνον στιγμή να ξαναφαινόταν ή στεριά, θα έφθανε για να διευθύνη τη βάρκα του ή Τζών Μπλόκ.

Όστόσο το παραπέτασμα δεν άνοιγε όσο κι' αν φαινότανε πως δυνάμωνε ή άγέρος με το ήλιοδασίλεμα. Η βάρκα προχωρούσε με κάποια ταχύτητα, τόσο που ή Φρίτζ και ή ναύκληρος άρχισαν να φοβούνται μήπως είχαν ξεπεράση τη στεριά.

Άρχισαν πάλι ν' άμφιβάλλουν... Να γελάστηκε τάχα ή Φραγκίσκος; Εκείνος όμως έβεβαίωσε το εναντίο με όλη του τη δύναμη. Μόνος αυτός βέβαια την είδε τη ξηρά, αλλά γι' αυτό δεν είχε καμμία άμφιβολία.

— Ήταν μία άκτή ψηλή, έβεβαίωσε ξανά, που δεν ήταν δυνατόν να την συγχύσω με τα σύννεφα.

— Τόση ώρα όμως που τρέχουμε κατά πάνω της, δε θα την θνάναμε; Δεν μπορούσε, όταν την είδεν, να ήταν πιο μακρυνά από πέντε ως έξη λεύγες.

— Είσαι βέβαιος, Τζών Μπλόκ, πως ή βάρκα είχε πάντα πλήρη προς τη στεριά και κατά το βοριά;

— Μπορεί και κάλλισταμε δρόμο, άποκρίθηκε ή ναύκληρος, γι' αυτό καλύτερα να περιμένουμε να καθάρισή ή όρι-

ζοντας, κι' ως μείνουμε εδώ κι' όλη τη νύχτα.

Ήταν ίσως το καλύτερο που είχαν να κάμουν. Γιατί αν τυχόν ή βάρκα βρισκονταν κοντά στην άκτή, δεν έπρεπε να ριφονδυνεύσουν ανάμεσα στους ύφάλους, που χωρίς άλλο την τριγύριζαν.

Γι' αυτό, όλοι τους έτένωσαν γι' αυτό, μήπως κι' άκούσουν τον κρότο του κύματος που σπάξει στις πέτρες. Τίποτα όμως δεν άκούγότανε.

Έπρεπε να ενεργήσουν με όλη τη φρόνηση που χρειαζότανε και γι' αυτό κατά τις πεντέμισι ή ναύκληρος έμάζεψε το μεγάλο πανί. Έπρεπε, βλέπετε, να μετριάσουν λίγο τον δρόμο τής βάρκας, όσο δεν ήξευραν καλά που βρισκότανε και να μη κινδυνεύσουν, τη νύχτα, κοντά ίσως σ' ένα άσπρογάλι, όπου οι βράχοι ή τα ρεύματα έκαμαν τη θέση τους πιο επίκινδυνη. Η βάρκα έμεινε λοιπόν με μόνο το φλόκο, όσο έφτανε για να προχωρή μόλις.

Τέλος στις έξη, ή ήλιος φάνηκε μία στιγμή πριν να εξαφανισθής στο πέλαγος. Έτσι μπόρεσαν να προσανατολισθούν.

— Εκεί είναι ή βοριάς! είπε ή Φρίτζ, δείχνοντας κάποιο σημάδι λίγο άριστερώρα από εκείνο που ήταν ή διεύθυνση τής βάρκας.

Σχεδόν άμέσως μία κραυγή του άποκρίθηκε, μία κραυγή που όλοι μαζί την έβγαλαν!

— Γή! Γή! Οί άτμοι διασκορπίσθηκαν, και το άσπρογάλι, φαινόταν σέ λιγώτερη από μισής λεύγας άπόσταση. Ήταν όμως άδύνατο να ίδούν αν έκτείνονταν δεξιά ή άριστερά, γιατί μία ψηλή άκτή το έκλεινε.

Ο ναύκληρος έβαλε πλήρη κατά την ξηρά, αφού άνοιξε και το μεγάλο πανί που φούσκωνε από τον άνεμο.

Μισή ώρα άργότερα, ή βάρκα άραξε σέ μίαν άμμουδιά πίσω από ένα βραχώδες άκρωτήρι που την προστάτευε από το κύμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' Στην ξηρά. — Μία ονομαλία του Φρίτζ με την ναύκληρο. — Νύχτα θουγή. — Ορη εής άκτής. — Αποθαρητική έντύπωση. — Έκδρομή. — Τα σήπλια. — Το ρούμι. — Το άκρωτήρι. — Εγναϊστάσις.

Έπάτησαν τέλος ξηρά οι δυστυχείς εγκαταλειμμένοι. Στο δικήτημα ενός δύσκολου και επικίνδυνου ταξιδιού δυο έβδομάδων κανένας δεν υπέκυψε στην κόωση, στίς στερήσεις και γι' αυτό έπρεπε να δοξάζουν τον Θεό. Μόνο ή πλοίαρχος Γκούλδ ύπόφερε σκληρά; βασιανόμενος από τον πυρετό. Μ' όλη του όμως την εξάντληση, ή ζωή του δεν φαινότανε σέ κίνδυνο και ίσως μία άνάπαυση λίγων ήμερών θα έφθανε για την άνάρρωσή του.

Και τώρα που με το καλό πάτησαν στην γη και που δεν είχαν πιά φόβο από τα κύματα έρχόταν το ερώτημα: σέ ποιά ξηρά πάτησαν;

«Όποια κι' αν ήταν όμως, άλλοίμονο! δεν ήταν ή Νέα Έλβετία, όπου χωρίς την στάση του Ρόβέρτου Μπόρουτ και του πληρωματός του, θα έφθαναν στην ώριστην προθεαμία. Τί άρα γε θα τους έπρόσφερε ή άγνωστη αυτή άκτή;

Δεν ήταν όμως ώρα να χάνοντα: σέ ύποθεσις. Η νύχτα, πολύ σκοτεινή, δεν τους άφινε σχεδόν να διακρίνουν τίποτα. Άποφάσισαν λοιπόν να μείνουν στο πλοίο ως την ανατολή. Ο Φρίτζ και ή ναύκληρος θα φύλαγαν φρουρά ως το πρωί, γιατί ήταν πολύ πιθανόν να συγχάζονταν ή άκτή από ύπαγειες και έπρεπε να φυλάγονται με προσοχή, ώστε να μπουρύν, αν γινόταν άνάγκη, νανοιχθούν στο πέλαγος.

Η Τζένι, ή Ντόλλ και ή Σουζάνα

«Ως τώρα τίποτα το ύποπτο δε φάνεται. (Σελ. 69, στ. γ.)»

Ξαναπήραν τη θέση τους πλάγι στον πλοίαρχο Γκούλδ, που έμαθε πως άραξαν στη ξηρά, ή Φραγκίσκος και ή Τζέμς ξαπλώθηκαν ανάμεσα στους μαγάχους, έτοιμοι να σηκωθούν στην πρώτη πρόσκληση.

Αποκαμωμένοι όμως όπως ήσαν δεν άργήσαν να κοιμηθούν.

Ο Φρίτζ και ή Τζών Μπλόκ κάθησαν στην πρύμη και κουβέντιαζαν σιγανά.

— Νά μας λοιπόν στο λιμάνι κύριε Φρίτζ, έλεγε ή ναύκληρος, και τώφερα εγώ πως θα φθάναμε στο τέλος. Δεν είμαστε βέβαια σέ λιμάνι σωστό, μά θα παραδέχασθε, πως είναι καλύτερα εδώ παρά αν άράξαμε ανάμεσα στους βράχους. Η βάρκα είναι τουλάχιστο σίγουρη γι' απόψε. Άδριο βλέπουμε πάλι.

— Ζηλεύω την καρτερία σου, καλέ μου Μπλόκ, άποκρίθηκε ή Φρίτζ. Αυτά τα τακρογάλια δεν μου έμπνέουν εμπιστοσύνη και ή κατάσταση μας δεν είναι καθόλου ένθαρρυντική κοντά σέ μίαν άκτή που δεν ξέρουμε κίν πως είναι.

— Η άκτή αυτή είναι μία άκτή, κύριε Φρίτζ. Έχει λιμνακία, άμμουδιές, βράχους όπως όλες οι άκτές και δεν θα χάψη από μπρός μας βέβαια. Όσο για το ζήτημα του να την αφήσουμε ή να εγκατασταθούμε εδώ, αυτό είναι για πιο ύστερα.

— Όπως και αν είναι, Μπλόκ, έπίτιμο να μην άναγκασθούμε να ξεκαθώσουμε στο πέλαγος πριν έλαφρωθής με λίγη άνάπαυση ή δυστυχισμένος ή πλοίαρχος μας. Γι' αυτό, αν το μέρος είναι έρημο, αν μπουρ ή μάς θρέψη κι' αν δεν διατρέχουμε τον κίνδυνο να πέσουμε στα χέρια των άγριων, πρέπει να μείνουμε κάμποσο καιρό...

— Όσο για έρημο, είναι ως τώρα, άποκρίθηκε ή ναύκληρος και, να σου πω, καλύτερα που είναι έτσι.

— Το σκέπτομαι κι' εγώ Μπλόκ, και ύποθέτω πως το φάρμα, αν λείπη το κυνήγι, θα μάς επιτρέψη να άνακαλώσουμε τις ζωτροφίες μας.

— Όπως το λέτε, κύριε Φρίτζ. Έπειτα, αν δεν ύπάρχουν εδώ παρά μονάχα θαλασσοπούλια που δεν τρώγονται, πιστεύω πως το κυνήγι μέσα στα δάση του έσωτερικού θα συμπληρώση το φάρμα... αν και χωρίς τρυφερία...

— Αυτοί οι άθλιοι, Μπλόκ, δεν μάς άφησαν ούτε καν ένα τρυφελάκι.

— Κι' έκαμαν καλά για το συμφέρο τους, έννοείται! άποκρίθηκε ή ναύκληρος. Γιατί πριν να μάς άμολήσουν, δεν θα βαστοσασ στον πειρασμό να

στείλω μία σφαίρα στο κεφάλι αυτού του κατεργάρη του Μπόρουτ... αυτού του προδότη...

— Όπως ήταν προδότης, έπρόθεσε ή Φρίτζ, κι' αυτοί που γίνηκαν συνένοχοί του.

— Μά θα την πληρώσουν μία μερα αυτή τους την προδοσία, είπε ή Τζών Μπλόκ.

— Δεν άκουσες τίποτα, ναύκληρε; ρώτησε ξέφρα ή Φρίτζ τεντώνοντας ταυτί.

— Όχι... είναι ή κρότος που κάμνει το κύμα χτυπώντας σ' άσπρογάλι. Ως τώρα τίποτα το ύποπτο δε φάνεται. Δε κάμη άποτάδι, τίποτα, έχω καλά μάτια.

— Μήν τά κλείσης ούτε μία στιγμή, Μπλόκ, κι' ως είμαστε πάντα έτοιμοι για κάθε ένδεχόμενο.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων έληξεν ήδη ή ουδόμορη, να σπεύσουν να την ανακεύσουν. Είς τοιαύτας περιπτώσεις καμμία καθυστέρησις δεν επιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει το έργο μας.

Οι έν Διεύθυνσιν και Κέντρον Συνδρομητική ήμπούσαν να στείλουν το άκείον μέρους Τραπεζικής Αθηνών ή Τραπεζικής της Ανατολής δια διατακτικής των εκεί ύποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΟΠΤΑΣΙΑ

Ουρανοθέμελα ροδοβαμμένα, κι' άσπαστή της θάλασσας άνοιχτά, ελαιοφυλλώματα χρυσοσκονισμένα, της άμμοσφαιρας γαλανή διαύγεια, σε θεόσταλη σφαιρική οπτασία.

Τα ματόκλαδα άσέληνα σκαλόνε. — Ο Φοίβος κιά τ' άμάτια δέ (θαμπάνε), Γλυκοχαμόγελα στά χελίη άνοδόνε το μυαλό ή σκέψη ελευθερώνει και νικάει το γού ή φαντασία.

Πλανιέται σάταξο τότερεμένο ή ψυχή μου, το όμα παρατηρώντας, παλαί βλέπει φωτοσχοιλιμένο και νοιώθει, έκει άλαφροπιδώντας της Εύτυχίας τη θεία παρουσία!

Ο ΜΟΡΤΗΣ

Είναι ένα άραπέκι όπως όλα τα άλλα άραπέκια. Ήυπόλοιπ, με μια πλάη γαλαμπία. Ήσολισμένη κι' ένα κίτρινο ακουράκι πάνω στα γούναρά μαλλιά του. Βαστά σαν κάθε μούρη της Αιγύπτου, ένα τενεκεδάκι, κοντι μέσα σε μια παλιά κάλσα μαύρη, όπου βάσει τα πορτοκαλόφλοδα, τις γόπες και άλλους τους θεσασμούς που βιάσκει μέσ στα ακουράκια και στους δρόμους. Κάθε μέρα, όμα παρνά, τρέχει από πίσω μου φωνάζοντας: — Ντέ σου, μαντάι, ντέ σου!... Το δινόγω, αυτό πάντα ξαναρχεται, και καμμία φορά άμα δέν του δίγω τη δεκάρα του, με τραβή κι' άπ' το φουστάνι. Με παρακαλούει ως το μάλο, κι' όταν έπιστρέφο άπ' τόν περίπατο, το ξαναβλέπω να τρέχι πίσω από κάποιον Άγγλο και, κόνοντας διατρέψις τουμπες, να ζησι όπως πάντα:

— Όταν πένν, σόρ, αβάν βέννι!... Είναι κάποιος κίρκος, που λουθε έρημειδες, και τίκουγα να φωνάζι δλο τ' άπόγεμα: — Κιάρ-ό-όύ!... Λά Βερι-τέ-ε-ε!... Μα αυτό δέν βιάσταις και πολύ.

1) Φορεσι των Ευγενών.

Υστερα από λίγες μέρες τούδα πάλι στο δρόμο, μαζί με άλλους μούρηδες, να γυρεύη εντέ σου άπ' τους διαβάτες. — Άμα ήρθε κοντά μου, τ'ό ρώτησα: — «Ε, και οι φημερίδες σου τί έγιναν; Δέν πουλές κιά;» — Δέν μ' άρεσε ή δουλειά, γιά-ότσι (κυρία), μού άπαντι. — Όστε προτιμής να ζη-τιανεύς; Ε; — Γιά-ότσι, κάνω ό τι μπορώ!... Τούδωσα μια δεκάρα: την πήρε χαρούμενος, την έκαυσε στη μαύρη κάλσα του, κι' έστρεφε πίσω άπ' ένα γούτη που περνούσε, φωνάζοντας σαν πάντα! — Ντέ σου, μαντάι, ντέ σου!... *Φειδολίη*

ΠΑΡΟΥΣΙΟΣ ΓΕΛΙΟΥ

Πήγαινα βιαστικός στο φίλο μου, Μέσα μου κάποιος πόνος που τρυπούσε την άπύρητη χαρά της νεότης. Κι' από καιρό σε καιρό, ένθ' περνούσα χλωμός και παρα-μένος από έρημικούς δρόμους, έννοιωθα την καρδιά μου να σφίγεται σαν σε μια στενά πίκρα. Πήγαινα βιαστικός στο φίλο μου, ξάφνου όμως τόν άντικρύσι άπέ-γαντι μου χαροπό και γελομένο. Κάτι με τάραξε. Ήτανε σαν κάτι, που σταλάζει διάφραγο σε βουρ-κομένη γούβα.

— Για ποί; — Σε όνα. Και σύ; — Το ίδιο. Πάρε. Και προχωρήσαμε κουβεντιάζοντας στον έρημικό δρόμο. Και μιλώντας ο φίλος μου κι' εγώ: — Έγω μια βαθιά χαρά. Κι' εγώ δέν ξέρω από τί... δέν ξέρω! Μα νοιώθω μέσα την καρ-διά σα ν' απλώνεται και σαν κάτι χαρούμενο να τρέχι στα στήθια μου.

Και λιγωμένος και με παραλ-λαγμένη φαγη έκροσθόσε: — Μοιζεύεται να γελάσω έτσι χωρίς λόγο!... Και έβασα σε γέλια, που τόν τάραξαν γιά πολλή ώρα σύ-χωρμα. — Έγώ τόν άκουγα τόν άκουγα με μια λήθη σαν όκνο, μ' ένα πόνο και μ' ένα μελαγχολικό χα-μόγελο στα τρεμάμενά μου χελίη. Κι' όταν ο φίλος μου άρχισε να γελάη, έννοιωσα μέσα μου πάλι την ίδια ταραχή σαν και προ-τήγερσ. Και σε μια στιγμή, που το γέλιο του φίλου μου έκανε ένα παραξένιο λίγωμα, κινιέτηκα από μια τέτοια άηδία, που χωρίς να θέλω άνατρίχισσα δλος. Άνα-τρίχισσα κι' έννοιωσα μια τέτοια φρενική, σα να παραστεκόμουνα στην πύδ φοκιαστική εικόνα!... Δέν είπα τίποτα στο φίλο μου γιά τόν πόνο μου. Κι' όταν άργά το βράδυ—ήτανε δειλινό, — χω-ριουτήγαμε, είχα άκάμα στ' αυτιά μου τόν ήχο του γέλιου του φίλου μου και τόν ξανακούγα να τρέχι,

πως τ'ό νερό από μια άναποδο-γυρισμένη, γιομάτη, ξεβούλωτη, μπουκίλα.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Ήμουν κλεισμένος στην κά-μαρά μου και είχα βυθισθί στην άνάγκη κάποιου βιβλίου, όταν, ξαφνα, κάτι χαρούμενες παιδι-κές φωνές, κάτω στην έξώθωρα, μ' έκαμαν να διακόρω το διά-βασμα. — Έβραλα προσοχή και κατόρ-θωσα να ξεχωρίσω αυτά τ'ό λόγια: «Άστρον λαμπρόν τούς άδηνές, χωρίς να λήψη ώρα...»

Δέν μπορούσα να εξακολουθήσω. Τα παρήγα και κατέβηκα άμέ-σως στην αυλή. Τζα-πόστρα παιδάκια — όλα γαιτόπουλα, — πρόσοχα, ήταν στη γρημιά πάλοντας τα κά-λαγα. Τα δυό, τα πολύ μικρά, κηλίδων τα πριγωνικά τους σι-δεράκια, ο τρίτος τα συνώδευε με το κήλινο ταμπούρο του κι' οι τρέψι μαζί κρατούσαν τό ίσο στον τέταστο, που τραγουδούσε: «Ή χαρά ή παιδική κι' άμεί-ρημη ήταν έφραρισμένη στα προσώπια τους. Και καθώς προ-χωρούσαν, χωρίς καν να πάρουν άναπνοή — λές και ήδελαν να τό πόνη μοιζούσε! — μού φάνηκαν αυτή τη στιγμή σαν να φαιζόν-ταν από το ίδιο έκτενο «λαμπρόν άστρον», που ήμνούσαν...

Τι να σάς κιά! Με ξεχωριστή, πάντα, ευχαρίστηση περιμένο την ήμερ' αυτή. Και κάθε που έρχε-ται, αίσθάγομαι τόν εαυτό μου πλημμυρισμένο από εύτυχία, την άδωα έκείνη, την έντελώς παι-δική, που δέν έχει όρια... Έτσι και τώρα καθόμουν έκ-στατικός και εύχόμοιο να μη τε-λείωναν ποτέ... Μα όχι! Τελεί-ωσαν... νά... φεύγουν. Κι' εγώ γι-ρίζω να ξαναρχίσω την μελέτη, όχι πιά με τήν ίδια χαρά, που είχα πριν: ένα σύγγραφο σκιάζει τόν ουρανό της εύτυχίας μου... *Νικητήριον Άσμα*

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

Είμαι χειμώνας και βράδυ. Έξω ή βροχή πέφτει χτυπώντας με μαγιά τ'ό κλειστά παραθύρ-οφύλλα κι' ο άγέρας σφυρίζει τόν άνατρίχιαστικό του σκοπό. Μέσα στο σπίτι ή γοργόλα ή γιαγιά μου, καθισμένη σε μια παλιά κα-ρεκλά, παρής στη λάμπα με χα-μηλωμένο τ'ό φως, πλέκει. Δίπλα της τ'ό μαγκάλι με λίγα κάρθουνα που κονταίνον να γίνουν σά-χη. Λίγο παραπέρα εγώ, άρθός, άνακαλωθός κάτι παλιά φύλλα-δια της «Διαπλάσεως» πάνω σενα-τρίχιας χαμηλό. Κάποιον-κάπου ρίχγω και καμμία ματιά στη γαι-

γιά μου που, μαζεμένη όλη άπάνω στην καρέλα, πολεμά να ξεστα-θί με χωρίς να πάρη το πλέ-ξιμο. Τ'ό πρόσωπό της είναι σουφρωμένο, ρυτιδωμένο. Ο γέ-ροντας που λέγαται χρόνος έχει άφήσει βαθιά ίχνη στο προσωπί-του, κι' έχει μεταμορφώσει την άκμια κοπέλα στο σημερινό άνδραπινό έρείπιο. Την πλη-σιάζω, και της κάνω το χέρι. Είναι κρύο. Κι' εγώ δέν ξέρω πως μοιζείται να τ'ό ρωτήσω:

— Γιατί, γιαγιά, τα χέρια σου είναι έτσι άδύνατα; Σηκώνεις άργά άργά τα μάτια της και με κοιτάζει με βλέμμα γεμάτο άπορία σα να μού λέει: Μα κούτε είσαι, παιδί μου, και δέν καταλαβαίνεις πως άμα γε-ράση κανείς έτσι γίνεται; Κι' ύ-στερα καταβάζει πάλι σιγά-σιγά τα μάτια της τ'ό θάμμενα στις κόγχες και ξαναρχίζει το πλέ-ξιμο.

— Γιαγιά, της ξαναλέω, πές μου ένα παραμύθι! — Εδέχτηκε. Και ένθ' εγώ χα-ρούμενος παίρνω θέση ανάμεσα σ' αυτήν και στο μαγκάλι, ή γιαγιά μου άρχίζει... Μιά φορά κι' ένα καιρό ήσανε ένας βασι-λέας πούχε...

Έξω άκούγεται ο μονότονος και ρυθμικός κρότος που κάνει ή βροχή πέφτοντας στο κληνη-ρήμι, ο άγέρας εξακολουθεί να σφυρίζει με περισσότερη μανία τώρα, ένθ' εγώ μέσα άκουώντας το παραμύθι, νομίζω πως βλέπω με τα μάτια της φαντασίας, τους βασιλιάδες και τους δούκους του παραμυθιού... *Άννίβας*

ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

Στο ίδιο πάρκο, με τις πυκνές σαν άλλους δένδροσταυλές, πυ-κνότερες μάλιστα, περιδιαβάζω άσκοπα. Ω, τί γνωστό μέρος! Έδώ με τόν παππού μου έρχό-μουν συχνά. Να το σημείο που έπεσε κάποιος τ'ό ταυνάκι μου στο νερό της λιμνούλας. Νά! σ' έκτενο κεί το δέντροκι τ'ό κρο-μάσαμε γιά να στεγνώση... Σ' αυτό δειά τ'ό άπότομο βουνάκι με άγέβαζε στην άγκυλιά του κρατώντας με... Κι' όταν περ-νούσαμε άπ' αυτό τ'ό δρομάκι, με κρατούσε σφιχτά άπ' τ'ό χέρι γιά να μη γλυτοκρήσι στις λάσπες... Και τότε που είμαι ο παππούς; Έσπρωξα με τ'ό χέρι μου τ'ό κλαδί ενός δένδρου, γιά να τόν δώ—σαν άλλους που μού κρυβό-ταν γιά να παίξουμε—μα δέν είδα τίποτα!

Ο παππούς λείπει γιά πάντα! Δέν θα μάς μιλήση πάλι με τ'ό ίδιο καλοκάγαθο ύφος. Δέν θα 'π'η παραμύθια στα άγρονάκια του, ούτε, σέροντάς τα βήματα του, θα στηριχθί στο χέρι τους. Τώρα πάει πιά!... *Και γυρίζω*

Μεσόνυχτα περυσμένα. Στο δρόμο-ήσυχία. Τ'ό φεγγάρι

του φεγγαριού, δέν φέρουν παρά άναμνήσεις.

Τ' ΑΠΑΝΤΕΧΟ ΚΑΛΟ

Τρελλή χαρά τ'ό στήθι μου γαίρει Για κάποι' άπάντεχο καλό που... Κι' άκαρτέρο μ'έ την καρδιά Τ' άνήξερο καλό κι' όλο γοίρει Κάποια γλυκειά στο νού μου Που τ'ό παλιό μου τούγερο άγγίζει. Και παίρνει μια μορφή άγαπημένη Μ' άχ, άκου! Μου χτυπών την πύρακα κάτω Και στ' άνοιμά της κάποιος... Κάποιος, που φέρνει της χαράς... Μα τί θα δώ; τί νάρθε τάχα; Νά, τ'ό γλυκό τ' άγαπημένο σου [τ'ό γράμμα; Μελλοδύνατη

Τ'ό άκαρτέρο μ'έ την καρδιά [πλημμυρισμένη] Τ' άνήξερο καλό κι' όλο γοίρει [σκέψη φεραμένη]. Που τ'ό παλιό μου τούγερο άγγίζει. Και παίρνει μια μορφή άγαπημένη Μ' άχ, άκου! Μου χτυπών την πύρακα κάτω Και στ' άνοιμά της κάποιος [παρημένο]. Κάποιος, που φέρνει της χαράς [τ'ό όρατο τάμα]. Μα τί θα δώ; τί νάρθε τάχα; [Νάτο! Νά, τ'ό γλυκό τ' άγαπημένο σου [τ'ό γράμμα; Μελλοδύνατη

Η ΚΑΡΔΙΑ

Ή άνθρώπινη καρδιά — αιδό τ'ό μεγάλο μυστήριο—να τί είναι, τί περιέχει; Ψυχή βαρεία... μεγάλη άνα-τρίχιαστική άπόστροφή... ταχί-να καρδιοχτύπια... κουφή ά-νησυχία... κακή έπερηφάνεια γιάτ'ά που ύποφέρουμε... ά-λαζονεία να επιδεικνύουμε τ'ό πιο όχορό μέτωπο... άκαταδέξια έκεί-νων που μπόρουν να ζούν εύχα-ριστήμενοι... άμφιβολία...

Η ΖΩΗ

Ή Ζωή είναι ένα θαυμασιό όρ-γανο που μας βάζουμε στα χέρια μας... Καθένας μπορεί να παίξη σύμφωνα με τη μεθοδό του, με την κλίση του με τ'ό αίσθημά του, με τις προτιμήσεις του, όπως τ'ό άόσει... να παίξη εδόνμα ή μελαγχολικά, σε χρόνο χοροπό ή με ύφος άπογοητευμένο, όλιμπε-ρο, τί έχει να κάνει. Τ'ό σπουδαίο είναι να παίξη κανένας, να δη-μοσιεύη ήλιος, να αισθάνεται κάτω από τ'ό δάχτυλά του να πάλλουνται οι χορδές, να άνα-πλάσεται ή ψυχή του ή κλεισμέ-νη στο μικρό κοντι. Ο μόνος τρελλός είναι έκείνος που νομι-ζει ότι κρατάει ένα πρῶμμα ά-κίνητο... Ο μόνος δυστυχής είναι ο μόνος δυστυχής!...

ΚΑΙ ΓΥΡΙΣΩ

Μεσόνυχτα περυσμένα. Στο δρόμο-ήσυχία. Τ'ό φεγγάρι

φράσει σαν να ναι μέρα. Είς βρέ-ξει και τότε άκόμα τ'ό περσόνια κι' ή άσφαλτος γυαλίλινε. Είχα πάει μακρινό περίπατο κι' εκεί ξεχάστηκα θυμάζοντας τη φύση. Τώρα γυρίζω περνούοντας από τόν έρημο δρόμο, κοιτάζοντας την άσφαλο τ'ό γυαλίσει, και βεβηλιώνοντας τις παλές κι' ίε-ρές μου ένθύμησε.

Τ' ΑΠΑΝΤΕΧΟ ΚΑΛΟ

Τρελλή χαρά τ'ό στήθι μου γαίρει Για κάποι' άπάντεχο καλό που... Κι' άκαρτέρο μ'έ την καρδιά Τ' άνήξερο καλό κι' όλο γοίρει Κάποια γλυκειά στο νού μου Που τ'ό παλιό μου τούγερο άγγίζει. Και παίρνει μια μορφή άγαπημένη Μ' άχ, άκου! Μου χτυπών την πύρακα κάτω Και στ' άνοιμά της κάποιος... Κάποιος, που φέρνει της χαράς... Μα τί θα δώ; τί νάρθε τάχα; Νά, τ'ό γλυκό τ' άγαπημένο σου [τ'ό γράμμα; Μελλοδύνατη

Τ'ό άκαρτέρο μ'έ την καρδιά [πλημμυρισμένη] Τ' άνήξερο καλό κι' όλο γοίρει [σκέψη φεραμένη]. Που τ'ό παλιό μου τούγερο άγγίζει. Και παίρνει μια μορφή άγαπημένη Μ' άχ, άκου! Μου χτυπών την πύρακα κάτω Και στ' άνοιμά της κάποιος [παρημένο]. Κάποιος, που φέρνει της χαράς [τ'ό όρατο τάμα]. Μα τί θα δώ; τί νάρθε τάχα; [Νάτο! Νά, τ'ό γλυκό τ' άγαπημένο σου [τ'ό γράμμα; Μελλοδύνατη

Η ΚΑΡΔΙΑ

Ή άνθρώπινη καρδιά — αιδό τ'ό μεγάλο μυστήριο—να τί είναι, τί περιέχει; Ψυχή βαρεία... μεγάλη άνα-τρίχιαστική άπόστροφή... ταχί-να καρδιοχτύπια... κουφή ά-νησυχία... κακή έπερηφάνεια γιάτ'ά που ύποφέρουμε... ά-λαζονεία να επιδεικνύουμε τ'ό πιο όχορό μέτωπο... άκαταδέξια έκεί-νων που μπόρουν να ζούν εύχα-ριστήμενοι... άμφιβολία...

Η ΖΩΗ

Ή Ζωή είναι ένα θαυμασιό όρ-γανο που μας βάζουμε στα χέρια μας... Καθένας μπορεί να παίξη σύμφωνα με τη μεθοδό του, με την κλίση του με τ'ό αίσθημά του, με τις προτιμήσεις του, όπως τ'ό άόσει... να παίξη εδόνμα ή μελαγχολικά, σε χρόνο χοροπό ή με ύφος άπογοητευμένο, όλιμπε-ρο, τί έχει να κάνει. Τ'ό σπουδαίο είναι να παίξη κανένας, να δη-μοσιεύη ήλιος, να αισθάνεται κάτω από τ'ό δάχτυλά του να πάλλουνται οι χορδές, να άνα-πλάσεται ή ψυχή του ή κλεισμέ-νη στο μικρό κοντι. Ο μόνος τρελλός είναι έκείνος που νομι-ζει ότι κρατάει ένα πρῶμμα ά-κίνητο... Ο μόνος δυστυχής είναι ο μόνος δυστυχής!...

ΚΑΙ ΓΥΡΙΣΩ

Μεσόνυχτα περυσμένα. Στο δρόμο-ήσυχία. Τ'ό φεγγάρι

ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήνα, 26 Γανουαρίου 1921.

Στερεότυπον: Άνε άπαρτί εις έρωτήσεις και άπορίας, από πόνολα βέλονται καθένας την άνω-τηριαν και την λίσαν στον «Οδηγό του Συνδρομητικού», άμα τόν δια-βάζη προσεχτικά. [Ίδε φελ.1—3.]

Τ'ό άκαρτέρο μ'έ την καρδιά [πλημμυρισμένη] Τ' άνήξερο καλό κι' όλο γοίρει [σκέψη φεραμένη]. Που τ'ό παλιό μου τούγερο άγγίζει. Και παίρνει μια μορφή άγαπημένη Μ' άχ, άκου! Μου χτυπών την πύρακα κάτω Και στ' άνοιμά της κάποιος [παρημένο]. Κάποιος, που φέρνει της χαράς [τ'ό όρατο τάμα]. Μα τί θα δώ; τί νάρθε τάχα; [Νάτο! Νά, τ'ό γλυκό τ' άγαπημένο σου [τ'ό γράμμα; Μελλοδύνατη

Η ΚΑΡΔΙΑ

Ή άνθρώπινη καρδιά — αιδό τ'ό μεγάλο μυστήριο—να τί είναι, τί περιέχει; Ψυχή βαρεία... μεγάλη άνα-τρίχιαστική άπόστροφή... ταχί-να καρδιοχτύπια... κουφή ά-νησυχία... κακή έπερηφάνεια γιάτ'ά που ύποφέρουμε... ά-λαζονεία να επιδεικνύουμε τ'ό πιο όχορό μέτωπο... άκαταδέξια έκεί-νων που μπόρουν να ζούν εύχα-ριστήμενοι... άμφιβολία...

Η ΖΩΗ

Ή Ζωή είναι ένα θαυμασιό όρ-γανο που μας βάζουμε στα χέρια μας... Καθένας μπορεί να παίξη σύμφωνα με τη μεθοδό του, με την κλίση του με τ'ό αίσθημά του, με τις προτιμήσεις του, όπως τ'ό άόσει... να παίξη εδόνμα ή μελαγχολικά, σε χρόνο χοροπό ή με ύφος άπογοητευμένο, όλιμπε-ρο, τί έχει να κάνει. Τ'ό σπουδαίο είναι να παίξη κανένας, να δη-μοσιεύη ήλιος, να αισθάνεται κάτω από τ'ό δάχτυλά του να πάλλουνται οι χορδές, να άνα-πλάσεται ή ψυχή του ή κλεισμέ-νη στο μικρό κοντι. Ο μόνος τρελλός είναι έκείνος που νομι-ζει ότι κρατάει ένα πρῶμμα ά-κίνητο... Ο μόνος δυστυχής είναι ο μόνος δυστυχής!...

ΚΑΙ ΓΥΡΙΣΩ

Μεσόνυχτα περυσμένα. Στο δρόμο-ήσυχία. Τ'ό φεγγάρι

Σ' άσχημους. Πάβλο Η. Β., δια τ'ά κ'ά σου ασήματα, αλλά δυστυχώς έλασα να κίωνα συστάσεις άπορών, ζίδι συνιστώμε παρά πολλοί και δέν ενέπρασνον παρά ελάχιστοι.

Τ'ό άκαρτέρο μ'έ την καρδιά [πλημμυρισμένη] Τ' άνήξερο καλό κι' όλο γοίρει [σκέψη φεραμένη]. Που τ'ό παλιό μου τούγερο άγγίζει. Και παίρνει μια μορφή άγαπημένη Μ' άχ, άκου! Μου χτυπών την πύρακα κάτω Και στ' άνοιμά της κάποιος... Κάποιος, που φέρνει της χαράς... Μα τί θα δώ; τί νάρθε τάχα; Νά, τ'ό γλυκό τ' άγαπημένο σου [τ'ό γράμμα; Μελλοδύνατη

Τ'ό άκαρτέρο μ'έ την καρδιά [πλημμυρισμένη] Τ' άνήξερο καλό κι' όλο γοίρει [σκέψη φεραμένη]. Που τ'ό παλιό μου τούγερο άγγίζει. Και παίρνει μια μορφή άγαπημένη Μ' άχ, άκου! Μου χτυπών την πύρακα κάτω Και στ' άνοιμά της κάποιος [παρημένο]. Κάποιος, που φέρνει της χαράς [τ'ό όρατο τάμα]. Μα τί θα δώ; τί νάρθε τάχα; [Νάτο! Νά, τ'ό γλυκό τ' άγαπημένο σου [τ'ό γράμμα; Μελλοδύνατη

Τ'ό άκαρτέρο μ'έ την καρδιά [πλημμυρισμένη] Τ' άνήξερο καλό κι' όλο γοίρει [σκέψη φεραμένη]. Που τ'ό παλιό μου τούγερο άγγίζει. Και παίρνει μια μορφή άγαπημένη Μ' άχ, άκου! Μου χτυπών την πύρακα κάτω Και στ' άνοιμά της κάποιος [παρημένο]. Κάποιος, που φέρνει της χαράς [τ'ό όρατο τάμα]. Μα τί θα δώ; τί νάρθε τάχα; [Νάτο! Νά, τ'ό γλυκό τ' άγαπημένο σου [τ'ό γράμμα; Μελλοδύνατη

Η ΚΑΡΔΙΑ

Ή άνθρώπινη καρδιά — αιδό τ'ό μεγάλο μυστήριο—να τί είναι, τί περιέχει; Ψυχή βαρεία... μεγάλη άνα-τρίχιαστική άπόστροφή... ταχί-να καρδιοχτύπια... κουφή ά-νησυχία... κακή έπερηφάνεια γιάτ'ά που ύποφέρουμε... ά-λαζονεία να επιδεικνύουμε τ'ό πιο όχορό μέτωπο... άκαταδέξια έκεί-νων που μπόρουν να ζούν εύχα-ριστήμενοι... άμφιβολία...

Η ΖΩΗ

Ή Ζωή είναι ένα θαυμασιό όρ-γανο που μας βάζουμε στα χέρια μας... Καθένας μπορεί να παίξη σύμφωνα με τη μεθοδό του, με την κλίση του με τ'ό αίσθημά του, με τις προτιμήσεις του, όπως τ'ό άόσει... να παίξη εδόνμα ή μελαγχολικά, σε χρόνο χοροπό ή με ύφος άπογοητευμένο, όλιμπε-ρο, τί έχει να κάνει. Τ'ό σπουδαίο είναι να παίξη κανένας, να δη-μοσιεύη ήλιος, να αισθάνεται κάτω από τ'ό δάχτυλά του να πάλλουνται οι χορδές, να άνα-πλάσεται ή ψυχή του ή κλεισμέ-νη στο μικρό κοντι. Ο μόνος τρελλός είναι έκείνος που νομι-ζει ότι κρατάει ένα πρῶμμα ά-κίνητο... Ο μόνος δυστυχής είναι ο μόνος δυστυχής!...

ΚΑΙ ΓΥΡΙΣΩ

Μεσόνυχτα περυσμένα. Στο δρόμο-ήσυχία. Τ'ό φεγγάρι

«Από τὸ σπολεῖ μὲν» κτλ. — «Ἡ ροσιάλια». — «Ζωτῆσιν τοῦ λουλοῦ». — «Μὲν ἀναμνηστικῶς». — «Ὁ ἔπι- οκοπῶς». — «Δαυροβλῖον». — «Ὁ ἄπο τὰ Φαίδρα». — «Ὁι προληπτικοὶ μο- αμυθῶροι». — «Χαιρῆσιμος Σμῆ- ρης». — «Ὁ σκόλος». — «Τὸ μαγα- λάκι». — «Τὸ κρόφι». — «Ἐνα μα- θητὴς μου ἐπισκόπος». — «Φτωχὸ λουλοῦ». — «Νιδὸς γρόσος». — «Ὁ ρι- κητὴς». — «Κόριος-γρομῖ». — «Ἐξυ- ταξίδι στὴ Δοϊράνη». — «Περί... φουτιλοῦ λαμπῶς». — «Τὰ γρόνια». — «Ἄνδ εἰσῶτες». — «Χαιρῆσιμα». — «Ἄνδρα». — «Χωρῆσιμος». — «Ζω- γαστῆρ κτλ.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σει- λίδος: «Τὸ σπῆι τοῦ γαρά». «Ἐν» ἀπὸ τὰ καλλιέρεα τῆς Κουῆς Ἀ- κητῆς. Ἡ μουσικὴ τῆς τοῦ στίχου ἀπελάζει καὶ τὴν ἔλλειψη τῆς διμο- ναυλικῆς. «Πόλιος-Εἰρήνη». Ἡ ἀξία τοῦ εἶναι ἢ ἐκ τοῦ φουτιλοῦ αὐ- τῆς περὶ φασφῆ μᾶς πόλις, καὶ βρι- σπῆσις ἰσοδ κωνία καὶ μόνου τοῦ πόλιου. Τὰ ἄλλα κοινότητες, πού χρῆσιζόνταν ὅμως γὰρ τὴν συνηθ- ρωσὴ τῆς ἰδέας. — «Ὁ φθονερός». Τὸ δῆγμα εἶναι συμβολικόν. Ποτὲ ἔνας κόρακας δὲ θὰ σκότιονε μὴ μαρδεραῖ ἀπειθὴ δὲ θὰ μπορούσε γὰρ τὴν φθῶσιν στὴ φωνή. Κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀρῆσιμο κόρακα κρῆβε- τῆι ἔνας ἀνθρώπος πὸν φως κῆς: ὁ φθονερός ἀνθρώπος, πού ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ μορετὸν γὰρ διαγράφῃ κά- θε ἐκλήμα. — «Στὴ δυστυχία». Σ αὐτὴ ἢ Τυχερὴ ἔχει περιοσῶτερο δικαίω. Συγγὰ ἢ δυστυχία γονή τοῦ ἀριστοτέρημα καὶ τὴ δόξα. Ἄν εἶ- ναι ὁμοίως καὶ ὁ κῆσιμος. — «Ὁ γά- τος μου καθήρητης» καὶ «Τουνοῦ- δος». Ζαυροῦμα, ἔξυπνα, νόστιμα καὶ τὰ δὲ. — «Σπῆσις». Πρωτότυ- πος ὄμι, ἀλλ' ἀριστὰ καλὰ διατυ- πωμένης.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
 Ἰσθὲν ψευδῶνυμων ἐκρίνεται ἢ ἀ- νανοθεῖ, ἂν δὲν ἀνοθεῖται ἀπὸ τοῦ δικαιοφάντος, ὁρ. 2. Τὰ ἐργονόμενα ἢ ἀνανοθεῖται ἰσθὲν μὲρι τῆς 30 Νο- βμβρίου 1981. Ὅσα ἀνοθεῖται ἀπὸ Ἄ ἀνοθεῖται εἰς ἄνοθε, καὶ ὅσα ἀπὸ 2 εἰς ἄνοθε.

Νέα Ψευδῶνυμα: Παπαγάλος, α. (ΑΒ). Παιδὶ τοῦ Ταυέτου, α. (ΡΚ). Κοκλίνα, α. (ΝΚ). Κακετῆν Πουλάκις, α. (ΔΜ). Κόκκινο Λου- λουδάκι, κ. (Π). Ἀθηνάτος Ἰσπῶ- τῆς, α. (ΠΓ). Χωρῆσιμοῦ, α. (ΓΒ). Δοξαστῆς Ἐλληνοπούλου, α. (ΓΜ). Ἀτρώσιμος Ναυτις, α. (ΔΓ). Μα- τωμένο Γαλατῆν, α. (ΙΖ). Μπαῖνα, α. (ΣΜ). Μυροβλῶν Ἰον, κ. (ΚΑ). Σαῦδος Φοῖβος, α. (ΠΚ). Γόρος Μί- κης, α. (ΓΚ). Ἀδανός, Στεφῆρος, α. (ΓΜ). Φυγῆ, κ. (Γ). Ναυσιῶν, κ. (ΔΜ). Γαλαῶ Κορφατοπούλου, α. (ΑΔ). Ἐθνικὴ Ἀμυα, α. (Γ).

Ανανοθεῖται Ψευδῶνυμων: Ἀ- σος Φουτιλοῦ, α. Γυναῖκο Κρητικῆ, α. Ρεμβασμὸς Ψυχῆς, κ. Κεφα- λιτικὴ Ἐλλάς, κ. Μακεδονικὸς Ἡ- λιος, α. Μαριχὴ Σελήνη, κ. Ἐλε- νθέρα Ἰανία, κ. Ἄγγελος τοῦ Πό- νου, κ. Ἀγνή Μακεδονοπούλα, κ. Ἀπεραντὴ Γαλήνη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
 Διὰ 1 ἔως 3 τὸ πὸνδ λέξις με ἀπὸ τὴν στυαία ὁρ. 2 (ὁ ἀλλοτῶτος ὁμοί.) Πῶσον τὸν 10 ἔξ. 20 καὶ ἡ λέξις, με πῶσον δὲ στυαία λέκ. 30 καὶ με κεφαλαία λέκ. 40. Ὁ χωριστὸς στυαίος ὁρ. 1.

Γυνωσιῶν. Νύση. Ἄρον. Γιαν. Ἀ- γνῶν. — ἢ Ὀρεῶ Ὀνειροπόλος με Μα- χαβῶν, Καπνῶν, Κύνων, Ναπιό. Βουλασῶν, Κροσιῶν ἔναν, Διαπλα- στικῶν, Ἀρχῆν. τ. Φυλῆς. Ἀετῶν- τατῆν, Παναγιῶν τ. Ρόδ., Ἀπλῶν, Πισίω-Πατριδα, Στεναγμ. τ. Ἀσῶν, Σπ. Ἀδρῶ, Νεῖλον, Ἀειδιῶν. — ὁ Παπαγάλος με Νηρηῖδα, Ἀντινα, Ἀνέφ. Ἀετῶν, Πισίω-Πατριδα, Τυ- χερῆν, Ηικροδάφην, Μαγνῆ. Σε- λήνη. — τὸ Παιδὶ τοῦ Ταυέτου με Ἀλεξανδρινὴν Χιωτοῦ, Πουκ. τῆς Οὐάλλας, Μειδ. τ. Νήσιος. — ἢ Ἀλ- τωσιονεῖα με Φουτιλοῦ, Κροσιῶν- λένιαν, Τυχερῆν, Ρεζεντῆ, Ἀτρώ- τατῆν. — ὁ Ἀσῶν Λουπῆν με Πα- νυλιαν τ. Ρόδου, Μελαχρ. Νουρε- νάσην, Χωρομάτι, Μεταῖθησι: — ὁ Ἀσῶν τῆς με Ἀνδῆ Ἀρλετικῆν, Σαῦθῆν Μουριέ, Μελαχρ. Βασιλο- πούλου, Ἀραπάκι, Γιουτιξέ, Μᾶσι- μω, Σερροποπούλου, Ἰαν. — Ἰο- μα ἢ Τυγγῆ με Ἀρχῆν τ. Φυλῆς, Τρελ. Χωρῆσιμοῦ, Σουριῶν δὲ Μπεροσῶν, Παροῦξέ, Τσοῦλοσ, Ἐλλῆν, Καμῆλιαν, Ἡλέκτρον. — ἢ Ναυσιῶν με Καλαμα. Λουλοῦ, Σε- νετιμ. Καρσινοσ, Πεισματῶν, Καμῆλιαν, Διλιῶν. — ἢ Ἀγνή Μα- κεδονοπούλα με Τρελ. Χωρῆσιμοῦ- λω, Καλαμα. Λουλοῦ, Πανελ. Ἐλίδα, καὶ με ὄσοι, καὶ ὄσα θέλου.

Β Διδάξις ἀσπάζεται τοῦ φίλου τῆς: Ἀγνῆτικὸν Ἀστῆρι (ἔ- στυλα 4 τόμου). Ἀγνῆ Μακεδονο- πούλα (ἔστυλα) εἰσισι πληρῶτα δι- καιολογημῆν ἢ Εὐδῶ. Τσομ. (ἔστυλ- σαν τὴν 14 Ἰαν.) Νεφῶδα τοῦ Ἐδ- ριπῶν (ἔλῆθησαν) Μειδιῶν τῆς Νι- κῆς (στὸν δάσκαλόν σου, τὸν παλῆ- μχον φίλον μου, πολλοῦς χαιρητισμοῦ). Μιχῶν Τζοκῆ (τὸ ψευδῶνυμον Ζέ- φυρος ἄνικε εἰς ἄλλον) Ἀετῶν Στεφῆν (στὸ ἐνέγραφα ἀλλὰ τὴν διε- ἠτυη σου δὲν μου τὴν εἶπες διὰ τὸ πὸν στυλῶ τοῦ φύλλο). Σελῶσιμον Κλαυδῶν (ἐκράτησα σημεῖωσιν καὶ τὸ δικαί σου καὶ τῆς ἀδελφῆς σου θὰ εἶναι γὰρ τὴ συλλογῆ). Λιποτάχην (ναί, καὶ κατὰ τοὺς δύο ἔρῶκος διευ- θύνσεις δὲν δίδω ἔστυλα). Ἀλτροῦ- σῶν (ἔλῆθησαν) Μεγάλῆν Ἐλλά- σα (ἔλαβα) εἰρησιστῶ Ζηκ. Μαν. ἔ- στυλα) Στεφῶν Μυροῖνης (ἔστυλα καὶ Β' τόμου). Σο Ραβερῶν (ἔλα- βα, ευχαριστῶ, ἔστυλα). Τάνη Ι. Κα- λά. ἔστυλα ὅσα ἀνοθεῖται ὡστε διὰ λέξις ἄλλα ψευδῶνυμων) Γεῶργ. Δ. Μι- χαῖ. (ἔστυλα) εἰς τὴν ἐξῆστην σου ἀπῆσῶν) Μανροῦν (ἔλα ἐστῆλη- σαν τὴν 28 Δεκ.) Ἐραστὴν τῆς Φό- σος (ἔλαβα, εἰρησιστῶ) Βασιλῆα τοῦ Γέλοτος (ἔλαβα) Βασιλῆα τῶν Ἀ- στέγων (ἔστυλα τὴν 5ῆν Ἰαν. ἐπὶ στυ- σῶσι) Ἰσπῶσιον (τόσο μεγάλη δη- γήματα δὲν ἐπιμοσιμῶ) στυλε σὺν κῆ αὐτῶ πὸν δημοσιμῶ στὴν Σ. Σ. Σ.). Ἀραθῶν Ἀγγελῶν (ἔλαβα τὸ καταστα- τικὸν τοῦ συλλόγου Βῆρων) πὸν ὁ- ραῖο μῆροσ ας) Ἰερόν Ἀγῶνα κτλ. κτλ.

Κολύβριον. Γεοφ. Ν. Κλεῖνδ., Ἀνοματόρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἀδ- ρον τῆς Ἀόραδας, Ἄρην καὶ Ἥραν (ἔστυλα).
 Ἐλ: ὄσα ἐπιστολάς, ἔλαβα μετὰ τὴν 25ῆν Ἰανουαρίου ἀπανησῶ εἰς τὸ προσεγεῖ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνθεῖται τὸ 1980 διαγωνιστὸς ἰσοσιν ἀμερβελῶν-Φεβρουαρίου. Αἱ ἰσοσιν ἀμερβελῶν μὲρι τῆς 30ῆς Μαρτίου, ἀλλὰ καὶ μὲρι τῆς ποδοσφαιρῆς τῆς 25ῆς ὄσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσι- οτυθῆ. ὄσα καὶ τῶν προηγουμένων φύλ- λαδῶν.]

127. Ἀετῆροσ
 Εἰς τὴν τῶση πάντα μ', ἔχεις
 Καὶ πολὺ σοῦ γρησιμῶ
 Καλοκαίρι καὶ χειμῶνα,
 Ἄν μ' ἀλλῆρες τὸ κεφάλι
 Νουκα-μέρα θὰ με βλέπη
 Ἐμπροσθὰ εἰς τὴν εἰκόνα.
 Ἐστῆλη ἀπὸ Γεοργ. Πετοῦση

128. Δυλλῆροσ
 Φθῶγγος τρεῖς τῆς μουσικῆς
 Τε νικῶ ἂν σκευῶσῆς
 Μία λίην ροσιτικὴ
 Ἀὐτὰ μου, θὰ φανερῶσῆς.
 Ἐστῆλη ἀπὸ τὸν Δικλάνων

129. Τονῶροσ
 Ἄν τυχαίως ἐνα ρῆμα
 Εἰς τὴν λήγουσαν τοῖσῆς,
 Μίαν ὄραν παραχρῆμα
 Μυθικὴν θὰ σχηματίσῆς.
 Ἐστῆλη ἀπὸ τὸν Μεσσηρῶ. Ἀστέροσ

130. Ἀμῶροσ
 Ἄν ἀνά: μου τὸ κόκκινο
 Μὲ τὸν ἄερα α' εἶπαι
 Κ' ἂν γῆ ἔλα θρέφεται.
 Κ' ἂν πῆ κερὸ πεθαίνει
 Ἐστῆλη ἀπὸ τὸν Ἀτῶν. Θαλασσομῶ

131. Ἀστῆ
 Ἄν ἀντικατασταθῶν
 ὁ ἀστῆροσὶ δια
 γραμμάτων, ὄσοις
 ἄσῆσιν γινωσῶσῶν-
 ται: ὄσοις τῶσις βασι-
 λισσῶ, καθῆτος μῆθο-
 λαγιῶν τῆρας, δια-
 γωνίως πηγῶν καὶ σιρῆν.
 Ἐστῆλη ἀπὸ Βεν. Η. Σαῦρβα

132. Ἀρῶσιμῶν Παλιῶν
 Μεσῶν τῶν κωνῶν, ἀρῶσιμῶν, ὡν ἢ
 τῆσις δὲν θὰ μεταβλήθῃ, γὰρ παρενθεῶν
 τὰ ἀρῶσιμῶτα σημεῖα ὄσοις. ὄστε τὸ
 ἔξαγομενῶν τῶν ἀρῶσιμῶν θὰ εἶναι μῆροσ.
 6, 3, 2, 5, 14. + - : X
 Ἐστῆλη ἀπὸ τὸν Ἰεσοσῶ. τοῦ Σουλιῶ

133-137. Μαγνῶν γράμμα
 Τὴ προσῆχη ἐνὸς γράμματος, πάν-
 τοτε τοῦ αἰτοῦ εἰς ἐκῶσῆν τῶν κῆ-
 τῶσι λέξων, γὰρ σχηματισθῶν ἀνω ἐ-
 ναγραμματοσῶν. ἄλλαι τῶσι λέξις:
 Ἄσῆ, ὄδοσ, ὄσοσ, τόποσ, πῆλοσ.
 Ἐστῆλη ἀπὸ τῆς Σικωνίως Ἀφῆς

138. Ποικίλῶ Ἀριστοῖσις
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρῶτης τῶν
 κῆτωσι ζητουμένων λέξων, τὸ δευτε-
 ρὸν τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης
 καὶ ὄσοι καθῆτες σχηματίζουσι χώρου
 τῆς Μ. Ἀσίης.
 1. Ἦροσ. 2. Ἀθηνάτος σπαστηγῶς.
 3. Πρωτεῖουσῶ νη. οὐ. — 4. Πόλις τῆς
 Θράκης. 5. Ἐθνικῶν. 6. Νῆσοσ. 7. Ὀροσ.
 Ἐστῆλη ἀπὸ τὸν Ὀνειρο τῆς Κόπῶου

139. Ἐλλῶσιμῶν
 εἰω - αῖω - οὐκ - εἰαι - ἰε
 Ἐστῆλη ἀπὸ τὸν Ἀρῶσ

140. Γέλοσ
 I
 I I I
 Ἄσῆρα I ἔρῶν I τῆ
 ἄνεμ I I
 I
 Ἐστῆλη ἀπὸ τὸν Σαρδανῶνιου

Διὰ τοὺς Τυλομαθεῖς
141. Λογοπαγῶν
 Quel est le fruit qui pousse
 dans le calendrier?
 Ἐστῆλη ἀπὸ τὸν Βιβλιασῶν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσῆσ. τοῦ φύλλου 47
 554. Μαλανδρὸς (με, Ἀσῆσ.) —
 654. Φοδῆ (Φ-6.) — 655. Ρεμῆς
 Ἐρῆς. — 656. Γάλα (Γάτα, ΠΑΤΙΑ,
 σκύλοσ, τσακῶλι.)
 657. Π ὄσοις βοή-
 ΠΑΝ θεῖ. (Ἡ ἀνεγνω-
 ΛΥΔΙΑ σῆς κατὰ στήλας
 ΜΥΚΟΝΟΣ ἐκ τῶν κῆτω, δε-
 ΣΕΣΩΤΡΙΣ ἔξῆθεν καὶ ἀριστε-
 ρῶθεν ἐνῶλλῆς.) — 659-661. 1. Ἀρ-
 χῶν ἀπὸ τῶν πῶσα ἀρχῆ κωνῶσι.
 2. Ὀν ἀπῶ Κόριος παιδεῖσι. 3. Μῆ-
 ρῶν ἀπὸ τῶν ἀνεῖσις. — 662. Κρή-
 τη (ἔΚΡΗ Τῆς. ...) — 663. ΑΣΗΘ-
 ΑΟΣ — ΑΠΕΛΑΪΣ (Ἀπῶλιον, ΣΠΟ-
 ρῶδῆ, Βρῶση, Ὀμιλία, Ἀετῆροσ,
 Ὀρῶσις, Σελῶσι) — 664. Πῶσ,
 πῆσα, καὶ σῆ ρῶσι. — 665. Τὰ ἔξῶ
 εἰσι σῆσι. (τῶ ἔξ ο - χα εἰς εἰς -
 πάντα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πὸνδ λέξις με ἀπὸ τὴν
 στυαία ὁρ. 2 (ὁ ἀλλοτῶτος ὁμοί.) Πῶσον
 τὸν 10 ἔξ. 20 καὶ ἡ λέξις, με πῶσον δὲ
 στυαία λέκ. 30 καὶ με κεφαλαία λέκ. 40.
 Ὁ χωριστὸς στυαίος ὁρ. 1.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.
 Διορῆται ὄσοις τῶν Καλῶν
 Τεχῶν ὁ Ἀρχῆος τῆς Φυλῆς,
 ἀπὸ τοῦ Γιάννη Ἀγῶνι παρατεθέντος.
 Ἐπίσης διορῆται ὄσοις τῆς Προ-
 σπῆσις Ἀσῆσις ἢ ὄσοις.
 Ἀναῖθεται τὸ ἀνοθεῖται τῶν Κα-
 λῶν Τεχῶν καὶ ἢ Διελθῶν τοῦ Ἀγ-
 κωνοφῶροσ καὶ εἰς τὸν Κλεφτόπου-
 λου τοῦ 21.

Διορῆται ὄσοις τῆς Ἀνο-
 θεῖται στυαία ὄσοις ὄσοις.
 Ἐπίσης διορῆται ὄσοις τῆς Προ-
 σπῆσις Ἀσῆσις ἢ ὄσοις.
 καὶ στυαία Ἀσῆσις Κλεφτόπου-
 λου τοῦ 21.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 καὶ «ΣΙΑΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»
 ἀνοθεῖται.